

LBRIS

We know
books

Ruxandra Popa

ÎN
PAZNICII
ÎNTUNERICULUI

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2022

CAPITOLUL 1

– Funcția de gradul doi...

Anisia își scoase cartea din ghiozdan, o ascunse sub bancă și începu să citească. Rezolvase atâtea exerciții la matematică, încât i se revolta stomacul ori de câte ori profesoara dicta o nouă problemă. De aceea, își permise să se dizolve în lumea complexă a Vânătorilor de umbre, pe care Cassandra Clare îi contura cu atâta măiestrie. Își trecu degetele peste pagini, gândind cu tristețe: *Câteodată uit că adevărații demoni se află printre noi, iar nu între copertele unei cărți...*

– Anisia!

Vocea ascuțită a doamnei Less, profesoara de matematică, o făcu să tresară. Își ridică fruntea, clipind confuză. Adelaide, colega ei de bancă și unica sa prietenă, se uită speriată la ea. Fusese întreruptă în vreme ce rezolva un exercițiu dificil, iar privirea sa rătăcită dezvăluia faptul că, pentru nimic în lume, nu avea cum să mai găsească o soluție.

– Anisia, de ce citești în ora mea? se răsti doamna Less, o femeie trecută de cincizeci de ani, cu ochelari enormi, ochi căprui și o rețea hidoasă de riduri, în loc de față.

Anisia închise cartea și o strecură în pupitru, fără a răspunde. Profesoara gesticulă scurt, iar fata îi luă locul Adelaidei la tablă. Prietena sa îi strânse mâna, pe urmă se așeză în bancă, rumenă în obraji. Nu îndrăzni să-și ridice ochii din podea. Își frânse mâinile, cu inima bătând de să-i spargă pieptul. Nu conta cât de isteată era Anisia. Întotdeauna avea să fie batjocura profesorilor din pricina că era adoptată de niște părinți care n-au vrut-o niciodată.

– Rezolvă exercițiul! Iată doamna Less, deschizând catalogul.

Fata luă creta și termină funcția în mai puțin de un minut. Furia de pe chipul profesoarei se topi, transformându-se în uluire.

– De când sunt în învățământ, nu am mai întâlnit pe cineva care să rezolve acest exercițiu atât de repede! se simți ea obligată să o laude.

– Chiar credeți că, dacă nu știam lecția, mi-aș fi permis luxul de a citi? o întreabă tânăra încet.

Doamna Less se crispă.

– Te felicit pentru mintea ta ascuțită, domnișoară, dar este o dovadă de lipsă de respect să citești în ora mea. Data viitoare îți dau detenție.

Fata tăcu, încă așteptând să fie înștiințată că era pedepsită. Răsufală ușurată când clopoțelul sună dulce, iar doamna Less se ridică îngâmflată de la catedră. Adelaide fugi spre prietena sa și o îmbrățișă strâns. Profesoara o privi dezgustată și, în drum spre ieșire, îi aruncă peste umăr:

– Nu pot înțelege cum de poți să te apropii de o orfană!

– Nu ea a ales să rămână fără părinți, i-o trânti fata prompt, încleștându-și pumnii.

Anisia o luă de braț în încercarea de a o calma. Scundă, firavă, cu părul roșcat și lung, Adelaide era renumită pentru timiditatea sa. Când, însă, venea vorba despre a sări în apărarea singurei persoane în preajma căreia se simțea în largul său, ochii căprui îi scânteiau, iar vorbele îi curgeau precum o ploaie de torpile. Obrajii i se îmbujorau, privirea i se îngusta și agresorii se retrăgeau îngroziți și șocați de curajul nesăbuit al mignonei.

Doamna Less strânse din buze și se grăbi să trântescă ușa în urma sa. Adelaide inspiră adânc și-și descleștă pumnii. Se

întoarse zâmbitoare spre Anisia, ai cărei ochi albaștri sclipeau recunoscător.

– Te-ai descurcat foarte bine! o laudă ea. Eu, nici într-o mie de ani, n-aș fi rezolvat acel exercițiu.

Anisia doar surâse. Se lăsă condusă în curtea școlii, care gemea de liceenii ce veniseră să ia prânzul. Inima i se strânse amintindu-și că singura sa mâncare era un măr pe jumătate stricat. Părinții ei adoptivi îi înlocuiseră, pe ascuns, sandvișul pe care ea-l făcuse, cu un fruct probabil necomestibil. Oricât de mult încerca să nu le permită s-o rănească, mereu găseau o cale să tăie adânc în sufletul său deja obosit și jerpelit.

Cu toate astea, îi înțelegea. Fuseseră forțați s-o adopte. Mama ei, dacă într-adevăr îi putea spune astfel, fusese în pragul morții și doar magia o mai putuse salva. Tatăl său reușise în ultimul moment să găsească un vraci care s-o vindece. Plata fusese să înfieze primul copil pe care avea să-l vadă la orfelinat. Pe vremea aceea, lumea considera că toți cei abandonați de părinți erau blestemați. Deși conceptul de adopție exista, aproape nimeni nu cuteza să ia sub aripa sa un suflet părăsit. Se considera că persoana care făcea o asemenea faptă urma să ducă un trai mizerabil în viața următoare.

În ciuda acestor credințe, tatăl, care își iubea soția mai mult decât pe sine însuși, plecă imediat la orfelinat. Se gândea că, dacă un copil salva o viață, blestemul ar fi fost înlăturat. Când s-a întors cu Anisia, care abia avea o lună, nevasta lui era deja vindecată, iar vraciul dispăruse de parcă nici n-ar fi fost. De atunci, părinții fuseseră priviți cu milă, prudență și uneori chiar și cu dezgust, în vreme ce fiica lor nu izbutea să-și găsească locul în societate.

Desigur, fata nu credea în totalitate povestea. În ținutul Reos magia dispăruse demult și doar în ținutul Reokosos

farmecele continuau să dăinuie. Nimeni nu știa unde se afla țara respectivă. Se zvonea că ar fi fost învecinată cu Reos, fiind despărțite de un râu magic, pe care doar cei înzestrați îl puteau vedea. Conform spuselor tatălui Anisiei, vraciul misterios apăruse ca din senin la ușa lui. Tânăra se îndoia că o persoană atât de importantă și-ar fi pierdut timpul în căutarea muribunzilor pe care să-i forțeze să înfieze copii.

Fu smulsă din tumultul gândurilor de un râs isteric. Își ridică privirea și clipi des, din pricina luminii puternice a soarelui pe care, în mod sinistru, n-o observase până atunci. Miji ochii și-l zări pe colegul ei, Roger, călcând ceva în picioare și gesticulând sălbatic. În jurul lui se adunaseră Bane, Kane, Locke și Jerry, tovarășii lui de nădejde, care aplaudau frenetic. Adelaide clătină din cap și rosti ceva ce ea nu auzi. O durere acută îi traversă pieptul, împrăștiindu-se în întregul său corp. Fără a fi pe deplin conștientă de acțiunile sale, Anisia se repezi spre Roger și-l împinse cu suficient de multă putere, cât să-l facă să se clatine. Se aplecă și culese de pe jos un inel ruginit, în formă de șarpe încolăcit. Capul îi fusese îndoit în asemenea hal, încât nimic nu avea să-l mai repare vreodată. Strânse bijuteria la piept, simțind cum aceasta pulsează în semn de răspuns.

– Ce naiba crezi că faci? răcni la ea Locke, înșfăcând-o de braț.

Anisia se smuci mârâind:

– Eu? Voi sunteți cei care vă purtați precum niște neciopliți! Sau așa vi se pare că trebuie să acționeze un elev de clasa a douăsprezecea?

Locke o zgudui de-i clănțăniră dinții, apucând-o, totodată, și de celălalt braț.

– Spre deosebire de tine, noi avem părinți, așa că ne putem purta cum vrem. Nu ai dreptul să comentezi, înțelegi?

– Dă-i drumul, brută! țipă Adelaide, vrând să fugă spre prietena sa.

Jerry și Kane îi blocară drumul, rânjind cu mulțumire. Înghiți în sec. Grupul lui Roger era cunoscut pentru agresiunea pe care o manifestau în special față de tinere. Cum Adelaide se împrietenise cu Anisia, fusese exclusă de toți ceilalți, ceea ce însemna ca nimeni nu avea să-i sară în ajutor, ba chiar urma să se bucure de suferința ei.

– Ajunge! se auzi deodată o voce impunătoare.

Băieții se îndepărtară imediat, făcându-i loc lui Roger. Acesta o ignoră pe Adelaide și se îndreptă țintă spre Anisia, care respira întretăiat. Băiatul înalt, bine făcut, cu părul scurt, nisipiu zâmbi cu superioritate. Ochii săi mici, de culoarea alunelor, sclipeau diabolic. Își încolăci pe deget o șuviță din părul blond al Anisiei, fără să întrerupă contactul vizual.

– Vrei inelul? o întrebă bațjocoritor. Poți să-l iei. L-am găsit aruncat în tomberon. Este perfect pentru tine. Îți ilustrează viața.

Fața Anisiei ardea de furie. Scrâșni din dinți, începând să cocheteze cu ideea de a-l îmbrânci din nou, chiar cu riscul de a-și scrie, astfel, singură testamentul. Roger continuă să rânjească în timp ce-i puse pe deget inelul ruginit și îndoit. Metalul cald pulsa neobișnuit, însă agresorul nu păru să observe. Îi sărută mâna, spunând:

– Două obiecte abandonate ce s-au regăsit, în sfârșit! Sper că ești fericită acum că ai pe cineva la fel de jalnic ca tine.

Roger se feri de palma Anisiei și-i prinse încheietura mârâind:

– Nu-ți forța norocul, orfano! Și nu o mai trage pe Adelaide în jos. Spre deosebire de tine, ea poate avea un viitor strălucit. Tu ești pata ce-i murdărește viața. Nu mă provoca să te șterg de pe fața pământului!

Ura din glasul lui o înfioră pe Anisia. Roger o împinse, izbind-o de copacul aflat în apropiere. Ea nu se clinti, durerea sufletească sufocând-o. Lacrimile i se adunară în colțul ochilor. Se forță să le rețină, nevoind să îi dea agresorului și mai multă satisfacție.

Elevii care priviseră până atunci spectacolul se întoarseră dezamăgiți la mâncarea lor. Deși mulți îl urau pe Roger, campionul mondial la judo și spaima liceului, mai mult o detestau pe orfana ce reușise s-o facă să vorbească pe Adelaide, cea mai dulce fată din școală și dorința multor băieți, inclusiv a lui Roger. Orice chin prin care trecea Anisia reprezenta prilej de mare sărbătoare pentru ceilalți. Nimeni, cu excepția Adelaidei, nu manifesta măcar un strop de empatie pentru tânăra de optsprezece ani care se chinuia să-și croiască drum în acea lume crudă, lipsită de sens.

Anisia se ridică nesigură pe picioare. Prietena ei se grăbi să-i sară în ajutor.

– Îmi pare rău! Ar fi trebuit să îi înfrunt pe Kane și Jerry, nu să mă las intimidată, suspină ea.

Anisia doar o îmbrățișă. Abia rezista impulsului de a-i cere să rupă legătura dintre ele. Mai îndrăznise să-i spună asta o dată, iar Adelaide fusese peste măsură de ofensată.

– Îi lași pe alții să-ți dicteze viitorul și să te definească ca persoană. Te pierzi pe tine însăși. Pentru ce? Oamenii mereu îți vor găsi defecte. Tu fii mulțumită de cine ești tu, nu încerca să fii ceea ce vor ei să vadă...

Anisia tăcuse, tulburată. Cu toate astea, nu reușise să scape de gândul că era o rușine pentru cei din jur. Se gândea că, întotdeauna, cei diferiți aveau să fie priviți de societate ca niște intruși, ce vor muri, în cele din urmă, singuri în propria lor mizerie. Dar oare părinții defineau copiii? Nu rare erau cazurile

când tatăl și mama erau alcoolici, iar odraslele lor, tocmai pentru a evita să devină dependenți, se fereau de băutură ca de foc. Anisia singură decidea cine era, ce ajungea. Dacă știa asta, de ce îi lăsa pe alții să-i pună etichete?

La finalul zilei de curs, Adelaide își chemă prietena la ea acasă să mănânce clătite, dar Anisia refuză politicos și se încuie în dormitorul său, singura dovadă de bunăvoință a părinților ei adoptivi. Camera era destul de largă, cu pereți albaștri, un pat moale, dublu, un dulap înalt, un birou micuț și un covor verde, pufos, ce acoperea tandru podeaua din lemn. Fata se așeză pe scaun și puse inelul pe birou. Lumina soarelui pătrundea bogat în încăperea, oferind bijuteriei o strălucire fantomatică.

– Știi cum te simți, șopti Anisia, privind inelul care părea să pulseze. Dacă nu ești ca ei, te exclud. Nu suportă să vadă că nu te pierzi în mulțime și atunci încearcă să te distrugă, să te coboare la nivelul lor. Dacă strălucești mai tare decât ei, se spune că ai comis un sacrilegiu și vei fi alungat.

Își trecu degetele peste capul extrem de îndoit al șarpelui, spunând:

– Dar nu e nevoie să fii ca toți ceilalți. Întotdeauna se vor găsi oameni asemenea ție, care te așteaptă să li te alături. Tot ce ai de făcut este să nu te pierzi pe tine.

Se ridică și merse în bucătărie, de unde luă o farfurie al cărei fund îl acoperi cu folie de aluminiu. O umplu apoi cu apă și turnă o linguriță de bicarbonat de sodiu. Se întoarse în camera ei și puse inelul în farfurie, explicând:

– Am citit că aluminiul și bicarbonatul ar îndepărta rugina. Mă îndoiesc că am să-ți pot îndrepta capul, dar măcar de rugină să te curăț.

Apa clipoci de parcă bijuteria i-ar fi răspuns. Anisia se întrebă vag cât de mult o luase razna dacă ajunsese să vorbească

cu un inel. Dar ea știa ce simțea. Bijuteria... era vie într-un mod pe care nu-l putea pricepe. Fata știa că era ascultată și înțeleasă. Oare asta o făcea să fie mai puțin nebună?

Pe neașteptate, părinții săi năvăliră în cameră urlând:

– Ce ai făcut la școală?!

Anisia era atât de buimacă, încât nu reacționează când tatăl său o pălmui. Capul i se mută brutal într-o parte. Obrazul o ardea agonizant. Scrâșni din dinți la următoarea lovitură, ca la a treia să înceapă să plângă. În tot acest timp, mama ei țipa:

– De ce doamna Less ne-a sunat la serviciu să ne anunțe că citești în ora ei, când nu știi nimic? Ți-a pus un patru, tâmpito! Vrei să rămâi corigentă? Nu e de ajuns că ne faci de râs prin faptul că ești o orfană? Vrei să ne umilești cu totul?

Anisia nu putea gândi rațional. Îi era peste puteri să priceapă cum de profesoara mințise și îi dăduse o notă mică după ce rezolvase impecabil exercițiul. Abia de mai simțea palmele pe care tatăl i le administra fără încetare. Minte ei amorțită o propulsase într-un univers paralel unde nu mai era conștientă de ceea ce i se întâmpla, fiind, în schimb, disperată să înțeleagă de ce ajunsese în acel punct de cotitură.

Când, în cele din urmă, tânăra se prăbuși în genunchi, bărbatul încetă s-o mai bată. Scuipă la picioarele ei mârâind:

– Nu mai mănânci nimic azi, iar dacă mâine nu ne sună doamna Less să ne spună că ți-ai cerut scuze de la dumneai în genunchi, nu mai mănânci nici atunci și te bat din nou. Ai înțeles?

Anisia aprobă lent din cap. Se chirci pe podea de îndată ce părinții părăsiră dormitorul. Își simțea chipul de parcă cineva i-ar fi turnat ulei încins pe obraji. Lacrimile o mai răcoreau, în timp ce corpul îi tremura ca înghițit de ger. Se forță să se ridice și să se târască în pat. Cu o clipă înainte de a se trânti pe saltea,

atenția îi fu captată de o pâlpâire slabă venită din partea inelului. O nevoie disperată de a strânge bijuteria în pumn o copleși ca un val de caniculă. Își strecură degetele în apa rece și luă podoaba. Se trânti în pat și se încolăci precum un șarpe, strângând la piept inelul. Plânse până ce adormi.

– Anisia.

Vocea profundă era la fel de tandră precum mâna ce-i răvășea părul. Tânăra suspină, fără să îndrăznească să deschidă ochii. Știa că visa, căci nimeni în lumea reală nu-i vorbea cu atâta blândețe și afecțiune. Mâna aceea fermă era caldă și grijulie și o făcea să se simtă prețuită. Își dorea să nu se mai trezească niciodată, dacă asta însemna să fie dezmiertată pentru eternitate.

– Anisia, uite-te la mine! Îi ceru glasul pe un ton moale ca mătasea.

Oftă resemnată și se supuse. Îngenunchiat lângă ea pe pat se afla un tânăr chipeș, cu părul alb, lung până la umeri, tăiat în scări. Ochii lui de culoarea macului o înfiorară. Privirea îi alunecă asupra șarpelui cu clopoței ce stătea încolăcit ca o eșarfă în jurul gâtului său. Reptila se uita fix la ea, coada sa răsunând ușor. Groaza înflori în pieptul Anisiei, paralizând-o. Își închise ochii. Prefera să fie ocărâtă în lumea reală decât mângâiată în vis de un demon.

– Anisia, iar acționezi greșit, oftă, dezamăgit, străinul.

Vinovăția i se strecură în suflet precum un cui. Inspira adânc, pe urmă îndrăzni să mai arunce o privire. Băiatul, care nu părea cu mult mai în vârstă decât ea, își încrucieșă brațele la piept. Șarpele își scutură din nou coada, trecându-și limba bifurcată printre buzele țepene.

– Vezi? Nu te rănește, zâmbi tânărul, mângâind reptila pe cap. Tibbie e complet inofensiv în ceea ce-i privește pe prietenii mei.

– Pri... prieteni? repetă Anisia buimacă, ridicându-se în capul oaselor.

– Adică tu, îi explică, întinzându-i mâna. Wess.

Tânăra ezită o clipă, înainte de a i-o strânge.

– Visez, nu-i așa? murmură pierdută.

Chipul lui Wess se înăspri deodată. Șuieră de parcă n-ar fi auzit-o:

– De ce ești lașă? De ce nu te împotrivești animalelor ăloră care pretind că ți-ar fi părinți?

Tibbie sâsâi ca și cum ar fi vrut să-și susțină stăpânul. Anisia își încleștă pumnii, furia alungând frica și șocul. Cu toate că știa că întreaga scenă era o plăsmuire a minții sale, ceea ce simțea i se părea ciudat de real.

– Nu pot, scânci ea. M-au amenințat că, dacă nu mă voi supune, nu mă vor lăsa să termin liceul.

– Un rahat de care te poți lipsi, mârâi Wess, strângând pătura între degetele sale palide. Chiar crezi că viața se rezumă numai la școală? Îmi explici și mie cu ce te vor ajuta funcțiile de gradul al doilea?

Anisia miji ochii.

– Dacă am să lucrez în domeniul matematicii, îmi vor fi utile, mormăi ea.

– Și dacă nu? Dacă ajungi bucătăreasă? Cu ce te ajută?

– Și dacă te decizi, în ultimul moment, că vrei să fii matematician, ce o să faci? Își puse fata mâinile în șold, din ce în ce mai iritată.

– Și dacă nu? o maimuțări el.

Anisia plescăi din limbă, scoasă din sărite.

– Ce vrei de la mine? îl repezi.

Wess se lovi cu degetele peste frunte.

– Mă îndoiesc că o lașă ca tine poate să mă ajute în vreun fel, spuse necruțător.